

ut autor est Xiphilinus in ejus vita. Solitus est hic Vespaſianus dicere, non oportere quemquā à principis facie tristem discedere. Et Cyrus apud Xenophontem in pædiâ dicit, sibi jucundius esse humanitatis opera edere quam rei militaris. Artaxerxes cognomento Mnemon nō solūm ſeipſum affatim præbuit adire volentibus, verūm etiam uxorem legitimam jussit sublatiſ currus aulēis vehi, ut iis, qui eam conventam vellent, etiā in itinere pateret aditus; Erasmus in Apoph. Adrianus Imp. in colloquiis humiliorum mi- rē popularis erat, & detestabatur eos, qui in videbant hoc prætextu, principis majestatem ubique servāndam.

6 Comitati in excessu opponitur Blandiloquentia, quā homo plus quam decet, aliis placere studet.

SCHOL. Græcè dicitur ἀρέσκεια, & qui hoc vitio laborant, ἀνθρωπάρεσκοι dicti sunt, quia hoc unicè agunt, ut hominib. placeant. In omnibus igitur ad blandiuntur, & in nulla re adversari volunt, cogitantes illud Terentii: Obsequium amicos, veritas odium parit. Hoc vitium in Principum aulis invaluit, ubi magna adulatorum & gnatōnum ſive parasitorum copia eſt, de quibus ſcītē quidam vir doctus, Aularum οὐλακες sunt οὐαληκες. Sunt enim reverā adulatores in principum viſecribus vermes, ut non ſine cauſa dixerit Antisthenes: εἰς κέρκας ή εἰς κέλακας. Corvi enim non niſi mortuos, adulatores verò etiam vivos devorant. Sapienter igitur Trebonianus Imperator, Nemo, inquit, amicus idem eſt adulator. Et Anastasius Dicorus Imp. mellitum venenum, inquit, blanda oratio, ex illo Diogenis, θαύματοι μελίκρατοι. Prophetæ regis Ahab adulatores erant, quū fuaderent bellum & prospera prædicerent. Eventus docuit contrarium, i. Reg. cap. ult. v. 6. &c. Herodi nequissimo regi populus adulatrice lingua acclamabat: Vox Dei, non hominis, Act. 12. v. 21. Quum M. Antoninus Imp. venationibus operam impensè daret, continuò plurimi reperti sunt venatores. Philippo regi Macedonum alterum crux erat fractum, quare quū claudicaret,